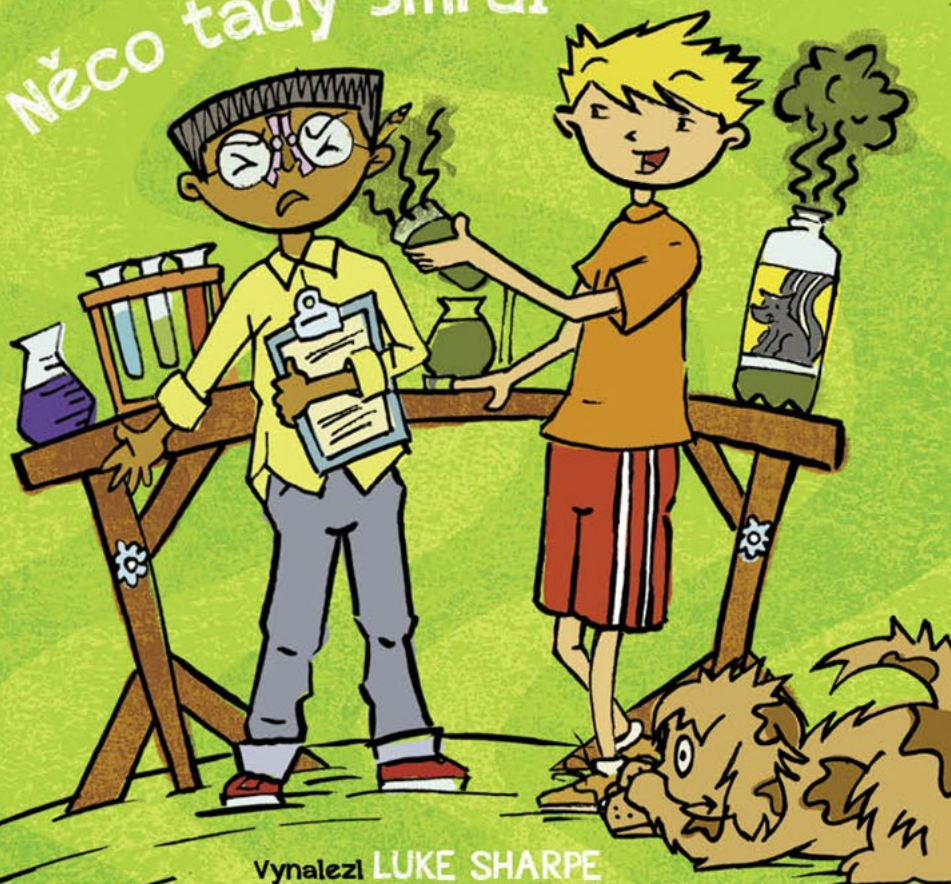

BILLY SUPER

KRÁL VYNÁLEZCŮ

Něco tady smrdí

Vynalezl LUKE SHARPE
Ilustroval GRAHAM ROSS

FRAGMENT

Billy Super – Král vynálezců Něco tady smrdí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Luke Sharpe
Billy Super – Král vynálezců – Něco tady smrdí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

BILLY SUPER

KRÁL VYNÁLEZCŮ

Něco tady smrdí

Vynalezl **LUKE SHARPE**
Ilustrace **GRAHAM ROSS**

FRAGMENT

1. kapitola

Falešná mamka

Sedím u sebe v pokoji a civím na laptop. Mám pocit, jako kdyby se mi zasekl mozek po zásahu **MRAZICÍM PAPERKEM**. Pořád musím myslet na to samé. Možná mi mozek zasáhl spíš opakovací paprsek. Nebo mrazicí i opakovací.

Já to nechápu.

Jak se to mohlo stát?

To není možné. NE!

Podvacáté čtu e-mail od mamky. Pochopil jsem ho snad špatně?

Ne. Existuje vážně jediná možná odpověď.

Mamčin e-mail jasně uvádí, že mi několik týdnů neposala. A že nepřešla na novou e-mailovou adresu. Takže jsem týdný posílal e-maily někomu, kdo jenom předstíral, že je moje mamka. Ne opravdické mamce, ale falešné. Podvodné mamce!

A to není dobré. Cítím se mizerně. Ale celé je to ještě horší. Nepsal jsem mamce jenom normální novinky ze života, jako třeba jak hrajou Hyeny (to je náš nejoblíbenější baseballový tým, který prohrává jeden zápas za druhým) nebo jak moc mě otravuje Emily (to je moje sestra a jen pro pořádek: otravuje mě *moc*). Na ničem z toho by nezáleželo. Bylo by v pohodě, kdyby falešná mamka věděla o takových věcech. O některých, například o hádkách s Emily, ostatně vědí i sousedi. Takže nejde zrovna o tajné informace.

Ale taky jsem psal o nápadech na vynálezy. Což je průšvih. *Velký průšvih*. Protože jak už teď nejspíš víte, moje vynálezy nezůstávají jenom na papíře a nejde o něco, na co rychle zapomenou. Jsou to skutečné výrobky prodávané opravdickou firmou SUPER VĚCI, s. r. o. (pojmenovanou po mně, Billym Superovi, a řízenou mnou a mým obchodním partnerem a nejlepším kamarádem Zlatanem).

Když říkám „jak už teď nejspíš víte“, nesnažím se vychloubat. Naše první dva výrobky, UNIMÍČ („jediný míč, který potřebujete“) a UMLČOVAČ SOUROZENCE („vypínač zvuku vašich bratrů a sester“), se prodávají jedna báseň. A o Super věcech, s. r. o., se mluví v televizi i na internetu. Pravděpodobně jste si koupili unimíč nebo umlčovač sourozence. (Pokud si ten umlčovač koupil váš sourozenec..., ehm... pardon. Je načase, abyste si ho koupili taky!)

Takže není dobré, abych se dělil o tajné nápady na vynalézání s někým, kdo se vydává za moji mamku.

Otázka zní, kdo je ten podvodník.

Musím to zjistit.

Je pozdě večer a já sedím u svého stolu. Tady se mi nejlíp přemýšlí... tedy, pokud nemám zaseknutý mozek jako od mrazicího a opakovacího paprsku. Můj pes Philo už spí vedle postele. Slyším ho, jak pomalu odfukuje, skoro jako by chrápal, ale ne úplně. Chtěl bych ho vzbudit a svěřit se mu se svým problémem, ale vím, že mi to nepomůže. Nepoví mi, co mám dělat.

Kdo se vydává za mou mamku?

Bylo by prima s někým si o tom promluvit, ale nechci budit tátu. A už vůbec ne Emily. To by mohlo špatně skon-

čit – už tak riskuju život, když vejdu do jejího pokoje za denního světla. Nedovedu si představit, že bych tam šel uprostřed noci.

S mamkou se dá mluvit skvěle, jenže ta tady není. Je v Antarktidě, kde pracuje na nějakém výzkumu pro vládu. A kvůli bouřím nad jižním pólem jim několik týdnů nefungoval internet, takže mi nemohla psát. Ale to jsem nevěděl. Během té doby jsem posílal e-maily FALEŠNÉ MAMCE a vyžvanil jsem jí všechno o nových vynálezech jako pitomec.

Jenže to přece není moje chyba, ne? *Myslel jsem, že je to mamka!* Což mě přivádí zpátky k otázce...

KDO SE VYDÁVÁ ZA MOU MAMKU?

Mám napsat Zlatanovi? To je můj nejlepší kamarád a taky finanční ředitel Super věcí, s. r. o., čili má přehled o prodeji a o penězích. Nejspíš je ještě vzhůru a prohlíží si nejnovější čísla z prodeje unimíče a umlčovače sourozence. Ale hrozně nerad bych mu kazil náladu. Momentálně je víc než spokojený s úspěchem naší firmy.

A kromě toho bych se mohl dostat do velkých potíží. Vyzrazování tajemství určitě znamená porušení nějakého firemního pravidla. Nebo možná dokonce zákona! Ne-

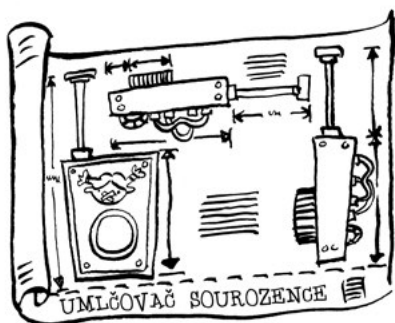
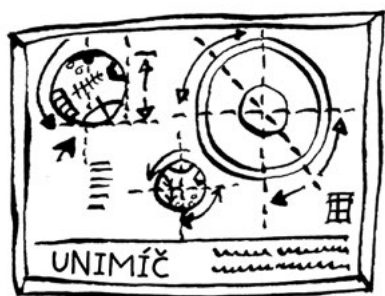
zradil jsem Super věci, s. r. o., a neodsoudil naši firmu k záhubě? Ukradne mi falešná mamka všechny nápady a potom nám odvede zákazníky? Co když se na mě Zlatan rozčílí a nikdy mi to neodpustí? Je mi teprve dvanáct a už můžu mít zničený život.

Tohle je vážné.

Lehám si do postele. Zbožňuju ji – je teplá a měkká. Asi všichni zbožňují svoji postel, ne? Ostatně v ní trávíte dost času. Bylo by hrozné uvíznout v posteli, kterou nesnášíte. Možná byste ji po chvíli začali mít aspoň trochu rádi. Možná by vám začala připadat pohodlná a zapoměli byste, že jste ji dřív nesnášeli. A kdyby si pak na ni někdo sedl a řekl: „Tohle je příšerná postel. Je děsně nepohodlná!“ rozzlobili byste se na něj a bránili byste ji, protože je vaše a vy ji zbožňujete. Takhle to určitě chodí.

Dívám se na nákresy, které visí na stěně, osvětlené pouliční lampou pod oknem. Táta zarámoval nákresy umlčovače sourozence. Oba plánky jsem nakreslil, když jsem vynalézal ze spaní. Víím, že to zní divně, ale někdy, když pracuju na novém vynálezu a u něčeho se zaseknu, vstávám v noci z postele a pokračuju ve vynalé-

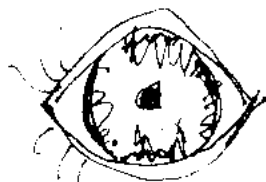

zání, ačkoliv při tom pořád spím. Přestože mám svou postel moc rád, zjevně jsem i náměsíčník. Ale nemůžu to ovlivnit. Takový prostě jsem. Navíc je to vlastně dobře, protože místo náměsíčního ploužení odnikud nikam vynalézám a řekněme si na rovinu: Kde by byly Super věci, s. r. o., bez mých vynálezů?

Když už mluvím o Super věcech, s. r. o. – jestli se ukáže, že moje e-maily falešné mamce naši společnost zničí, budu při pohledu na ty nákresy cítit smutek? Pokud ano, určitě je sundám a místo nich si pověším na zeď nějaké plakáty. Možná Carla Bouretta. Patří do týmu Hyen a je to můj nejoblíbenější baseballový hráč.

Je mi jasné, že neusnu. Vstávám a znovu si čtu e-maily, které jsem poslal falešné mamce. Nutím se na ně dívat

„KRITICKÝM POHLEDEM“. (Tehle obrat nás naučila učitelka angličtiny Bonifaceová. Nejdřív jsem si myslel, že to znamená, že můžete kritizovat všechno, co čtete, což je docela zábava, ale co když se vám to, co čtete, líbí? Zlatan učitelku Bonifaceovou na nic nemá, ale podle něj to prý spíš znamená, že se má člověk nad tím, co četl, hodně usilovně zamyslet.) Takže po novém zhodnocení e-mailů kritickým pohledem usuzuju, že nejsou až tak zlé. O žádném vynálezu jsem nepsal do velkých podrobností. Nevysvětloval jsem do detailu, jak co funguje. Psal jsem spíš o baseballu a škole než o vynálezech nebo Super věcech, s. r. o.

Philo sebou ze spaní cuká a vydává legrační zvuky – jako kdyby tlumeně štěkal. Určitě se mu něco zdá. Možná něco vynalézá, třeba udělátko, které dovolí psům otvírat ledničky. (Takový vynález Super věci, s. r. o., určitě vyrábět nezačnou.) Vstávám od stolu, jdu k jeho pelíšku, klekám si a hladím ho. Hladit Phila mě vždycky uklidňuje.

Pořád nevím, co podniknout ohledně falešné mamky, ale dobře se mi přemýšlí i ve spánku, takže bych se měl vrátit do postele. Pokud se budu soustředit na to, jak moc

zbožňuju svou postel, místo toho, abych si dělal starosti s falešnou mamkou, nakonec určitě usnu, no ne?

A ráno třeba budu vědět, co dělat.

Sedím přivázaný k židli. Snažím se osvobodit, ale uzly jsou utažené moc pevně. Rozhlížím se po něčem, čím bych provaz přeřízl, ale jsem v malé prázdné místnosti. Není tu nic kromě mě, židle a provazů. Chci zavolat: „POMOC!“, jenže nějak nedokážu vydat ani hlásku.

Vstupuje vysoký muž v šedém klobouku, šedém obleku, šedých botách a šedých rukavicích. Obličej mu zakrývá šedá maska. Nehybně stojí, s rukama spuštěnými u boků.

„Jsi připravený na rozhovor?“ šeptá tichým, výhrůžným hlasem.

„O čem?“ ptám se.

Muž se chechtá. „Můžeš mi říkat... falešná mamka.“

Přechází do rohu místnosti, kde stojí stůl, kterého jsem si před tím nevšiml, a zvedá nádobku s nějakou tekutinou a štětec.

„Jestli nebudeš mluvit,“ říká klidně, „budu bohužel muset nasadit důraznější prostředky.“

Ustrašeně polykám. „Jaké třeba?“

„Třeba že ti dám tenhle SVĚDIVÝ PRÁŠEK... NA NOS!“

Noří štětec do nádoby a přistupuje ke mně. Nedokážu se pohnout. Muž mi začíná natírat nos svědivým práškem...

Líz, líz, líz...

Probírám se z noční můry a dochází mi, že mi někdo olizuje nos. Philo, kdo jiný. Čekali byste, že vynálezce bude mít nějaký vymazlený budík, ale já žádný nepotřebuju. Mám chlupatý budík, který mě každé ráno probouzí olizováním nosu.

„No dobře, Philo, dobře,“ mumlám. „Dobré ráno. Hned vstanu.“

Vstávám a okamžitě si vzpomínám, o čem jsem večer přemýšlel. Co bych měl podniknout s falešnou mamkou?

Musím si promluvit se Zlatanem. I kdyby mu to zkazilo náladu. A i kdyby to, co jsem udělal, zničilo naši firmu. Stejně mu to

musím říct. Společně vymyslíme řešení. Od toho přece nejlepší kamarádi – a obchodní partneři – jsou.

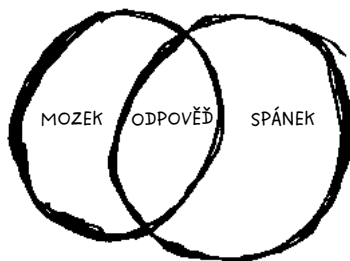
Zvedám se z postele a jdu do koupelny. Chystám se sejít dolů a připravit si k snídani misku cereálií. Philo sbíhá po schodech přede mnou. Je sobota, takže nemusím pospíchat do školy, ale když jsem se teď rozhodl, že povím Zlatanovi o falešné mamce, nemůžu se dočkat, až to budu mít za sebou. Jenže mi kručí v žaludku, takže se nejdřív potřebuju najíst.

Pak mi ovšem do nosu vniká pach, kvůli kterému okamžitě ztrácím chuť k jídlu. Je to něco... **HROZNÉHO**. Zastavuju se na druhém schodu.

Ze svého pokoje vychází Emily. „Fuj. Co to cítím za příšerný pach? To jsi ty, génie?“

Emily mě tak oslovuje často, ale nemyslí to jako poklonu.

A říká to s britským přízvukem. Ačkoliv není Britka. Navzdory téhle maličkosti mluví posledních pár dnů s britským přízvukem a hrozně spisovně. Netuším proč. Ale ze zkušeností s Emily vím, že někdy je lepší neptat se po důvodech.

„To nejsem já,“ odpovídám a pokračuju ze schodů.
„Možná to je tvůj přízvuk. Ten je pěkně zatuchlý.“

„Počkej!“ volá. „Stůj!“

Zastavuju se. Nevím, proč mi říká, abych zůstal stát. Že by byl na schodech chřestýš? Ne, toho by si Philo všiml.

„Vím, co je to za příšerný zápach,“ oznamuje Emily dramaticky, jako kdyby na konci detektivky ohlašovala, kdo je vrah.

„No?“

„Táta vaří snídani!“

Jestli má pravdu, je to hodně špatná zpráva. Táta si myslí, že je skvělý kuchař, ale všechna jeho jídla jsou hrozná. „Hrozná“ je vlastně ještě moc mírné označení. Spíš „neuvěřitelně odporná“. I Philo odmítá jíst to, co uvařil můj táta. A to jinak lidské jídlo zbožňuje. Jenom ne lidské jídlo od táty.

Táta naštěstí nepřipravuje snídaneň, protože obvykle maluje ve svém ateliéru za domem. Prý má rád časně ranní světlo.

Philo, Emily i já se plížíme do kuchyně. No jistě, táta je u sporáku a pobrukuje si, zatímco něco obrací na pán-

viče. Ozve se **ZASYČENÍ** a z pánvičky stoupá ohavně páchnoucí dým.

„Tati?“ oslovuje ho Emily opatrně. „Ty... děláš snídani?“ Ani v takové krizové situaci nezapomíná na nový přízvuk.

„Dobré ráno, zlato!“ odpovídá táta vesele. „Jasně! Máte hlad?“

„Ale, tati, necháváš si ujít bezva ranní světlo,“ upozorňuju ho a ukazují k oknu.

Přisypává k té hnusotě na pánvi sůl. „Ano. Světlo při východu slunce miluju. Ale k obrazům, na kterých pracuju teď, je lepší večerní světlo. Takže vám teď pár týdnů můžu připravovat snídaně!“

„Znamená to, že nebudeš moci vařit večere?“ ptá se Emily s nadějí v hlase.

Táta se směje. „Ale kdepak! Večere budou. Tak, kdo chce řepové karbanátky?“

Zvedá z pánve velký prskající chuchvalec zelené barvy. Nejsem odborník na řepu, ale jsem si docela jistý, že obvykle nebývá zelená.

Emily i já současně začínáme drmolit výmluvy. Zní to nějak takhle:

„Promiň, ale... musím jíst cereálie kvůli speciálnímu domácímu úkolu - mám alergii na řepu - držím bez řepovodítku - držím hlavou k zemi - už jsem snídal... MUSÍM DO KANCELÁŘE!“ volám nahlas, když se Emily zrovna nadechuje.

Vybíhám, i když vím, že si to později vypiju za to, že jsem nechal Emily samotnou s tátou a jeho řepoděsem..., ale pokud jde o tátovo vaření, každé dítě se o sebe musí postarat samo.

A když jsem říkal, že musím běžet do kanceláře, mluvil jsem pravdu, protože opravdu mám kancelář. Kancelář Super věcí, s. r. o., je v garáži u Zlatanova domu. Ale není jako jiné kanceláře, jaké jste kdy viděli. Jistě, máme v ní stoly, počítače a takové věci, ale ještě mnohem, mnohem víc.

Máme: přístroj na limonádu, který dokáže vyrobit miliony příchutí. Stroj na pizzu, který vám vydá pizzu s čímkoliv, co na ní chcete. (Když jsem teď venku na čerstvém vzduchu, zázračně se mi vrací chuť k jídlu. Ke snídani si nejspíš v kanceláři dám pizzu s banány a vlašskými ořechy.) Máme i stroj, který odpaluje baseballové míčky. Stolní fotbal. Stolní hokej. Prakticky všechny herní konzole, jaké kdy byly vyrobeny. Pinbal. A samozřejmě i boxovací pytel.

A basketbalový koš. Když projíždím postranními dveřmi garáže a opírám kolo o stěnu, Zlatan stojí u namalované čáry na podlaze. V poslední době zkou-

ší, kolika hody v řadě se trefí do koše. Hází unimíčem. *Sviš!*

„Devět,“ říká a jde pro míč do odpadkového koše, kam spadl. „Uvažoval jsem o koupi takového toho trychtýře, který při-

převníš pod koš a on ti vrací míče. Co tomu říkáš?“

„To zní dobře,“ přikyvuju.

Zlatan přechází k laptopu a kliká myší na různé internetové stránky. „Prima. Rovnou ho objednáám.“

„Jo, ale nejdřív jsem s tebou chtěl o něčem mluvit.“

„Hm,“ říká a otáčí se čelem ke mně. „Dobře, fajn. O čem chceš mluvit? O novém vynálezu? Už je pomalu načase začít přemýšlet o příštím produktu.“

„Ne, o tohle nejde,“ odpovídám, zvedám unimíč a dálkovým ovládním ho měním ve volejbalový míč. Vyhazuju ho nad garážové trámy a chytám ho. Nevím, jak bych měl Zlatanovi povědět o falešné mamce. Cestou na kole jsem si v duchu připravoval řeč, ale pak jsem se zamyslel nad pizzami a teď nevím, co jsem chtěl říct. „Ehm, znáš mou mamku?“

„Jistě,“ říká Zlatan a udiveně se na mě dívá. „Znám tvou mamku celý život, Billy.“

„Jasně,“ kývám. „No, zatímco je pryč, v Antarktidě, psal jsem jí e-maily, chápeš?“

„Jistě.“

„Jenže včera večer jsem od ní dostal e-mail, že posledních pár týdnů neměli v Antarktidě internetové připojení.“

„Zřejmě kvůli těm bouřím,“ říká Zlatan a vážně vrtí hlavou.

Jsem snad jediný člověk na světě, který nesleduje antarktické počasí?

„Jo. No, každopádně jsem si myslel, že jsem psal mamce, ale ukázalo se, že to byl nějaký podvodník, který se za mamku jenom vydával.“

Zlatan se mračí ještě víc.

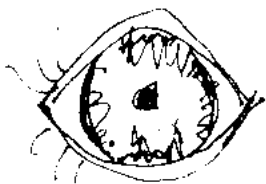
„Myslíš někdo jako hacker?“ ptá se.

„Asi,“ říkám. „Ať to byl kdokoliv, nějak se dostal k mojí adrese a pak lhal, že si mamka změnila e-mail. Já jsem potom psal na novou adresu.“

Zlatan okamžitě chápe, v čem je problém. Tváří se velice ustaraně a překotně se vyptává: „O čem jsi psal? Psal jsi o svých vynálezech? Ptali se tě na ně?“

Přikyvuju. Zlatanův obličej dostává zelený nádech. Jeho pleť mi v tu chvíli připomíná tátovu snídaňovou řepu. Vypadá to, že se mu udělá zle..., jako kdyby tu řepu snědl. Můj nejlepší kamarád bude zvracet a je to moje chyba! Musím to napravit!

Odkládám tenisový míček a na zdůraznění zvedám ruce. „Ptali se na spoustu věcí, ale tolik jsem o vynálezech zase nepsal! Včera večer jsem zhodnotil svoje e-maily kritickým pohledem a myslím, že to není tak strašné.“

KRITICKÝ POHLED

Možná to je tím, jak pěkně jsem použil obrat „kritický pohled“, ale Zlatan vypadá klidněji. Už není ve tváři zelený, jen nazelenalý. Vstává a začíná přecházet sem a tam. „PRŮMYSLOVÁ ŠPIONÁŽ! Asi se to dřív nebo později muselo stát!“

„Jak to myslíš?“ Dívám se, jak chodí, a snažím se odhadnout, jestli bude zvracet, nebo ne.

„Chápej, firmy se navzájem špehují! Četl jsem o tom v podnikatelských časopisech! Děje se to pořád! Jenom jsem nečekal, že se to stane nám! Aspoň ne tak brzy...“

Rychle běží ke dveřím, otvírá je a rozhlíží se, jestli nepřistihne nějakého špiona. „Měl jsem to předvídat. Měl jsem posílit bezpečnost. Když děláš do vynálezů, nutně přitahuješ špiony a zloděje!“ Zavírá dveře a znovu přechází sem a tam, čím dál tím rychleji.

O chvílku později přistupuje k přístroji na pizzu. „Chceš kousek?“ ptá se a já se najednou cítím tisíckrát líp. Není to tak hrozné, když chce Zlatan pizzu.

„Jo, sbanánem a vlašskými ořechy,“ přikyvuju s úsměvem.

Jdu ke Zlatanovi a sleduju, jak tiskne tlačítka na pizzovači. „Díky, že nepanikaříš,“ říkám mu. „Vím, že jsem to podělal, a je mi to líto.“